

Arrest

nr. 130 229 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond van deze beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij inzake de artikelen 13 en 3, en 8 en 12 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op generlei wijze uiteenzet op grond waarvan en ten aanzien van welk land zij meent dat een schending van voornoemd artikel 3 zou voorliggen. Waar de verzoekende partij hekelt dat zij niet weet waarheen zij zal uitgewezen worden en op welke manier dit zal gebeuren en zij verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Evenmin houdt de bestreden beslissing een verplichte terugkeer naar een bepaald land in. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. In zoverre zij stelt dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan concretiseren omdat de bestemming van de terugkeer nog onbekend is, kan eveneens verwezen worden naar het voorgaande. Dit onderdeel van het betoog lijkt bovendien hypothetisch. Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Zoals verder zal blijken, wordt ook een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot voornoemd artikel 8 dient erop gewezen te worden dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het

gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar haar partner, naar het feit dat zij huwelijksplannen koesteren en dat zij reeds lange tijd samenwonen. Verder geeft zij aan dat het onmogelijk is een gezinsleven te leiden in Georgië, aangezien zij hier de liefde van haar leven is tegengekomen en met haar reeds samenwoont in België, hier zou willen trouwen en hier een gezinsleven wenst op te bouwen. Zij stelt tevens dat haar vriendin verblijfsrecht heeft in België en niet kan terugkeren naar Georgië, gezien zij dit land ontvluchtte. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar partner hier een verblijfsrecht heeft noch dat deze niet zou kunnen terugkeren naar Georgië, dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. Door te stellen dat zij in België haar gezinsleven wil opbouwen, toont de verzoekende partij verder niet aan dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven samen met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot voornoemd artikel 12 dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat de wettelijke regels van het huwelijk en van het gezinsleven niet aangewend kunnen worden om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen. De Raad benadrukt vervolgens dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten n. Het bestreden bevel is bijgevolg genomen ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij en is geen weigering tot voltrekking van haar huwelijk. Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing zou stellen dat zij pas kan terugkeren naar haar land vanaf het moment dat een huwelijksdatum is vastgelegd, hetgeen op het moment nog niet het geval is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing daarentegen gesteld wordt dat zij "een visa" kan krijgen vanaf het moment dat een huwelijksdatum is vastgelegd. Hoe dan ook maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier uit dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing een schending van voornoemd artikel 12 zou kunnen afgeleid worden. Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep komt onontvankelijk voor."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond, stelt haar advocaat dat de verzoekende partij inmiddels gedwongen werd uitgewezen. Volgens haar advocaat behoudt zij evenwel haar belang bij huidig beroep; er anders over oordelen zou betekenen dat de verzoekende partij verstoken zou zijn van een effectief beroep tegen de bestreden beslissing. Haar advocaat stelt dat men zich ook na de tenuitvoerlegging kan beroepen op een schending van hogere rechtsnormen, *in casu* de

artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM. De advocaat van de verzoekende partij verwijst in dit verband naar het arrest met nummer 216.837 van de Raad van State van 13 december 2011.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt tevens dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij huidig beroep, omdat de bestreden beslissing werd uitgevoerd. De verzoekende partij werd immers gerepatriëerd.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat laatstgenoemde inmiddels gedwongen werd uitgewezen. De bestreden beslissing heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is verdwenen uit het rechtsverkeer, zodat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent echter dat zij haar belang behoudt, dat er anders over oordelen zou betekenen dat de verzoekende partij verstoken zou zijn van een effectief beroep tegen de bestreden beslissing en dat men zich ook na de tenuitvoerlegging kan beroepen op een schending van hogere rechtsnormen, *in casu* de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM. Ook verwijst zij in dit verband naar het arrest met nummer 216.837 van de Raad van State van 13 december 2011.

De Raad wijst erop dat uit het betrokken arrest van de Raad van State blijkt dat, ook wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevoerd, een opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) dient te worden onderzocht. De Raad wijst er echter op dat in voormelde beschikking van 23 juni 2014, die handelt over een gebrek aan belang omwille van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, wel degelijk op de schending van dit artikel 8 werd ingegaan. Ook op de andere door de verzoekende partij ingeroepen artikelen van het EVRM werd in voornoemde beschikking ingegaan, met inbegrip van de artikelen van het EVRM waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst, zijnde artikel 12 en artikel 13, dat een recht op een effectief rechtsmiddel omvat. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkele inhoudelijke opmerking formuleert ten aanzien van de beoordeling die in voornoemde beschikking aangaande elk van de opgeworpen artikelen van het EVRM is opgenomen. Zodoende doet zij met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking van 23 juni 2014 met betrekking tot de voormelde artikelen van het EVRM werd gesteld. Bijgevolg kan zij geen belang putten uit een schending van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM, daar zij heeft nagelaten aan te tonen dat zulke schending zou voorliggen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET